

Wilde kust

Lianne Damen

DE KUST VAN HET HUIDIGE SURINAME, 1693

We zijn met minder mensen aangekomen dan we vertrokken. Ik voel het. Ik weet het, want ik heb ze onderweg horen sterven. Ik herken alleen de gezichten van hen die bij me lagen. En die van de weinige mensen uit mijn eigen dorp, die verder van me vandaan vastgeketend waren, weggedoken in een hoek van het schip. Onder hen een voorname rechter, een raadsheer, maar ook enkele bedienden en slaven, en zonen en dochters zoals ik. Dede, het mooiste meisje uit ons dorp, heb ik er ook gezien. Voor het eerst benijd ik haar niet. Ze is soms nachten weg en huilt bij terugkeer haar ogen rood.

De taal van de mensen om me heen kan ik nauwelijks verstaan. Eén gezicht wil ik graag vergeten, maar het lukt me niet. Ze staart me nog altijd met haar ontzielde ogen aan. Pas na een dag hebben ze haar weggehaald. Ze is overboord gegooid, is me verteld.

De zon brandt op mijn huid. Ze hebben ons met zoet water gewassen, na al die maanden, en wat fatsoenlijks te eten gegeven. Mijn huid is met olie ingesmeerd. Ik zie er gezond en glanzend uit, maar zo voel ik me niet. Ik herinner me de kerker nog waarin we werden opgesloten na de barre tocht door de wildernis. Vele dagen hadden we gelopen. Weken misschien. Opgejaagd door gewapende mannen van de stam die de onze heeft overmeesterd, na een bloedige strijd. Als krijgsgevangenen zijn we meegevoerd. We liepen met een keten om de